

Σε κάθε Εποχή, οι άνθρωποι για να είναι ευτυχισμένοι, πρέπει να ζουν εναρμονισμένοι με τις πιο μύχιες ποιότητές της, και να εκφράζουν ορατά και καθαρά, τα δυναμικά ρεύματα τα οποία την έφεραν στο φως. Για να το επιτύχουν αυτό, χρειάζεται να απελευθερωθούν από τα δεσμά που τους κρατούν φυλακισμένους σε εποχές που ο Καιρός τους έχει προ πολλού περάσει.

Εκείνοι οι οποίοι δεν μπορούν να το επιτύχουν αυτό, για τον όποιο λόγο, αποτελούν στην πραγματικότητα τα πιο ισχυρά εμπόδια στην εγκατάσταση της Νέας Εποχής, και αυτό με τη σειρά του δημιουργεί μια μεγάλη αντίφαση, γιατί ενώ η αέναη ροή της Ζωής, απαιτεί τη συνεχή εμφάνιση νέων και ολοένα πιο εξελιγμένων μορφών ζωής, οι μορφές που είναι ήδη εκδηλωμένες, αρνούνται και αντιστέκονται σ' αυτή την εξέλιξη.

Ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της εποχής στην οποία ζούμε τώρα, και η οποία απ' ό,τι φαίνεται βρίσκεται στα

τελευταία στάδια μιας σκοτεινής μεταβατικής περιόδου, λίγο πριν την θριαμβευτική εμφάνιση μιας Νέας Εποχής, είναι η τάση για ολοένα πιο συλλογικές και πιο ενοποιημένες εκφράσεις κοινωνικής δραστηριότητας. Πραγματικά, στη σημερινή εποχή, η Συλλογικότητα αναδύεται ως ο Λειτουργικός Νόμος της Κοινωνίας. Αυτό μπορούμε να το βεβαιώσουμε από μια απλή παρατήρηση της καθημερινότητας, όπου διαπιστώνουμε τον αυξανόμενο, έστω και εικονικά ακόμα, ρόλο των συλλογικών οργάνων και των παγκόσμιων οργανισμών, την μεγάλη εξάπλωση συστημάτων παγκόσμιας επικοινωνίας και διάδοσης πληροφοριών, καθώς και τον αυξανόμενο αριθμό κοινών χαρακτηριστικών στις πολιτιστικές

εκφράσεις σ' όλο τον κόσμο.

Για τον λόγο αυτό, είναι πολύ
θλιβερό να βλέπουμε την
πλειοψηφία των πολιτικών
προσωπικοτήτων και των οπαδών
τους στη χώρα μας, να εμμένουν σε
αναχρονιστικές νοοτροπίες και
ιδεολογίες, οι οποίες θα έπρεπε εδώ
και πολλές δεκάδες χρόνια να έχουν
εγκαταλειφθεί οριστικά, και να
εστιάζονται σχεδόν αποκλειστικά,
όσον αφορά τα πολιτικά πράγματα
της χώρας, στο τι έκανε ή δεν
έκανε, και στο τι θα κάνει ή δεν θα
κάνει, ο εκάστοτε αρχηγός της

κυβέρνησης ή κάποιου πολιτικού κόμματος, σαν να μην υπάρχουν τα υπόλοιπα στελέχη της κυβέρνησης, τα υπόλοιπα μέλη των κομμάτων, αλλά και όλοι εκείνοι 'οι υπόλοιποι' πολίτες που ζουν σ' αυτή τη χώρα. Φαίνεται, ότι αυτοί οι 'υπόλοιποι' δεν μετρούν ακόμα, δεν υπολογίζονται, σε σχέση με τον 'Αρχηγό', ο οποίος μόνος του και μόνον αυτός, θα μπορέσει να δώσει τις αναγκαίες λύσεις, και 'να σώσει' τη χώρα από την καταστροφή. Αυτό, όμως, δεν είναι δημοκρατία, δεν είναι κοινοβουλευτικό πολίτευμα, δεν είναι ελεύθερη κοινωνία. Σε μια αληθινή δημοκρατία, όλοι οι πολίτες οφείλουν να συμμετέχουν ενεργά

στα 'κοινά'. Σε μια υγιή δημοκρατία, οι εκπρόσωποι των πολιτών, οι οποίοι συγκροτούν το κοινοβούλιο, διατηρώντας την ελεύθερη και ανεξάρτητη προσωπικότητά τους, οφείλουν να αποφασίζουν πάντα κατά συνείδηση, στοχεύοντας στο καλό του 'τόπου', και όχι στην ανάγκη επιβίωσης ενός πολιτικού σχηματισμού ή ενός ατόμου. Η απουσία των δομικών στοιχείων μιας αληθινής Συλλογικότητας, αποτελεί στην εποχή μας, δείγμα μιας τραγικής υποβάθμισης αξιών και θεσμών που όφειλαν ήδη από παλιά να είναι συλλογικές, και για τις οποίες έχει έρθει ο καιρός να γίνουν ολοένα και πιο συνειδητά και

ουσιαστικά συλλογικές.

Από την άλλη μεριά, ο ρόλος του ατόμου δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να υποτιμάται, αλλά να βρίσκεται πάντα σε αρμονική ισορροπία με αυτόν της συλλογικότητας. Άτομο και συλλογικότητα συνυπάρχουν και αλληλο-προσδιορίζονται αμοιβαία μέσα στο πεδίο ύπαρξης και δράσης του Ανθρώπου, οφείλουν δε να παρακολουθούν συνειδητά την ροή της Ζωής σε πιο

εξελιγμένες, ολοκληρωμένες και συλλογικές μορφές ύπαρξης. Αυτό σημαίνει πολύ απλά, πως έχει έρθει η στιγμή για ριζικές αλλαγές στα μοντέλα διακυβέρνησης, καθώς και για την εμφάνιση νέων θεσμών που θα στηρίζονται στην ενεργό συμμετοχή όλο και περισσότερων πολιτών, σε θέσεις κοινωνικής υπευθυνότητας, η δε συμμετοχή αυτή θα θεωρείται ως ένα πολύ υψηλό καθήκον, και όχι σαν μια ευκαιρία για την ικανοποίηση ατομικών φιλοδοξιών και σαν ένα

μέσο εύκολου οικονομικού
πλουτισμού.

Η αλλαγή αυτή πρέπει να
ξεκινήσει, όπως άλλωστε όλες
οι ουσιαστικές αλλαγές, από
εμάς τους ίδιους, γιατί όλοι
συμμετέχουμε σε διάφορα
είδη συλλογικοτήτων, όσο
μικρές κι αν είναι, και γιατί η
ποιότητα της πραγματικής
συμμετοχής μας σε αυτές,
επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό

την ποιότητα των ευρύτερων συλλογικοτήτων στις οποίες αυτές ανήκουν. Ας αναρωτηθούμε, επομένως, για την ποιότητα της συμμετοχής μας στις όποιες 'μικρές', συλλογικότητες της ζωής μας, και ας αφήσουμε τη Ζωή να δώσει η ίδια τις απαντήσεις, προτού σπεύσει το μυαλό μας να διακηρύξει, πως ναι, γνωρίζουμε τη συλλογικότητα, αποδεχόμαστε τη συλλογικότητα, και φυσικά, χωρίς αμφιβολία

εκπληρώνουμε τα καθήκοντά
μας ως προς αυτήν.

Αν είμαστε ειλικρινείς, θα
διαπιστώσουμε πως τις
περισσότερες φορές τους
ισχυρισμούς μας αυτούς
τους διαψεύδει η ίδια η Ζωή,
η οποία διαθέτει άλλωστε
πολλούς τρόπους για να
μας κάνει να το
αντιληφθούμε αυτό κάποια

στιγμή. Πριν είναι, λοιπόν, πολύ αργά για τον καθένα μας, πριν είναι πολύ αργά για όλους μας, ας σπάσουμε το κέλυφος του ατομισμού, του εγωισμού και της αλαζονικής, μονοκρατικής αντίληψης στη διαχείριση της οποίας μικρής η μεγάλης μας 'εξουσίας', το οποίο κρύβουμε συνήθως κάτω από ένα πυκνό πέπλο όμορφων λόγων και εντυπωσιακών νοημάτων.

Ας αφεθούμε στο
πραγματικό και ουσιαστικό
μοίρασμα των αρετών τις
οποίες δηλώνουμε πως
θέλουμε να προσφέρουμε
προς όφελος του συνόλου.
Ας ανοίξουμε την καρδιά
μας στα ρεύματα της
αλληλεγγύης και της
αμοιβαιότητας που
συνδέουν όλους τους
ανθρώπους μεταξύ τους. Ας
κατανοήσουμε πως ένα
σύστημα δεν μπορεί ποτέ

να διοικηθεί
αποτελεσματικά, χωρίς την
ενεργό συμμετοχή μελών
από όλα τα επίπεδα της
ιεραρχικής του δομής, και
χωρίς στη διακυβέρνηση
κάθε επιπέδου, να
συμμετέχουν και στελέχη
από τα ανώτερα επίπεδα.
Αυτό σημαίνει πως όλες οι
συλλογικότητες ενός
ευρύτερου συστήματος
όπως είναι η ανθρωπότητα,
πρέπει να συνδέονται

μεταξύ τους, με δεσμούς
αμοιβαίας αναγνώρισης,
αποδοχής και σεβασμού του
ιδιαίτερου ρόλου που η κάθε
μία υπηρετεί, και πως όλες
μαζί, πρέπει τελικά να
αναγνωρίσουν, να
αποδεχθούν και να
σεβαστούν την Ανώτερη
Αρχή που διέπει τα
ανθρώπινα πράγματα, και
που μόνον τότε θα καταστεί
δυνατόν να αποκαλυφθεί
στους ανθρώπους.

Κίμων Θεοδωρόπουλος